

Arrest

nr. 322 175 van 21 februari 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. ELGAZI
Terninckstraat 13/C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 september 2024 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 16 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. ELGAZI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 september 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.2. Op 30 september 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Lanaken/Maasmechelen op 30.09.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Aan Mevrouw,; (...)

nationaliteit : Colombia

(...)

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied").

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 30/09/2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of,

(...)

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV is opgemaakt door PZ Lanaken/Maasmechelen).

Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

1.3. Bij arrest nr. nr. 314 589 van 10 oktober 2024 verwerpt de Raad de vordering vermeld in punt 1.1.

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

3.1.1. Haar eerste middel zet de verzoekende partij uiteen als volgt:

"- Wat betreft het inreisverbod

10.-

In casu werd er aan verzoekster kennelijk een inreisverbod voor maar liefst de maximale duur van twee jaar opgelegd omdat zij illegaal in het Rijk zou verblijven..

Dat verweerster maar al te goed weet dat verzoekster een partner heeft in Spanje en bij familieleden verblijft in het Rijk, hetgeen ook blijkt uit het administratief dossier.

Een inreisverbod van 2 jaar zou betekenen dat mijn verzoekster gedurende deze periode niet naar haar partner kan reizen.

Verzoekster heeft niet alleen het recht op gezinsleven, maar ook de verantwoordelijkheid voor de zorg van haar partner. Een inreisverbod dat haar belet om bij haar partner te zijn, zou een schending kunnen betekenen van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), waarin het recht op respect voor gezinsleven wordt gewaarborgd.

Er zijn geen elementen die wijzen op een risico voor de openbare orde of veiligheid dat een inreisverbod van 2 jaar rechtvaardigt.. Zij heeft zich steeds gehouden aan de wetten en regels van de landen waar zij heeft verbleven en heeft op geen enkele manier bijgedragen aan enige verstoring van de openbare orde. Meer nog, verzoekster heeft altijd meegewerkt met de autoriteiten

Dat verwerende partij geenszins rekening houdt met de stukken in het administratief dossier als zijnde geen bewijs om dan een inreisverbod voor de maximale duur die de wet voorziet op te leggen aan verzoekster is derhalve kennelijk onredelijk.

Zelfs in de gevallen waar een inreisverbod verplicht wordt opgelegd, impliceert dit niet dat daarbij de maximumtermijn moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkele voor het bepalen van een

lagere termijn nodig zou zijn. Bovendien voorziet artikel 74/11 §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde van de minister zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen.

Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verweerder. Verzoekster heeft belang bij de vernietiging van het opgelegde inreisverbod. Voor zover verweerder zou opmerken dat verzoekster steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch is, en dat verzoekster in de praktijk geen enkele garantie heeft dat hij terug toegelaten zal worden in het Rijk.

Dat de motiveringsplicht alsook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden werd omwille van de gebrekkige motivering en door verwerende partij geen diepgaand onderzoek werd verricht. Alsook geen rekening heeft willen houden met een aantal belangrijke elementen in het dossier.

Dat dit middel gegrond is.

- Wat betreft het opleggen van de maximumtermijn van twee jaar

10.-

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van 2 jaar moet opgelegd worden.

In de bestreden beslissing wordt er niet afdoende verduidelijkt waarom er gekozen werd voor een maximumtermijn van 2 jaar.

Verwerende partij verwijst in haar bestreden beslissing naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat verweerder een volwassen persoon is, geen minderjarige kinderen heeft of geen bewijzen voorlegt van een medisch probleem.

Deze gevallen specificeren alsnog niet de duur van het inreisverbod.

Aangezien de redenen van de termijn van 2 jaar op te leggen niet omschreven wordt in de bestreden beslissing wordt hierdoor de motiveringsplicht geschonden.

Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoekster een maximale termijn van 2 jaar op te geven.

Alsook is een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu in casu ver te zoeken.

Meer nog, de motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt. M.a.w., indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoekster de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij aldus een verblijf zouden kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van 2 jaar dat door verwerende partij ten onrechte wordt opgelegd. Zoals reeds meegedeeld, zou verzoekster naar Spanje kunnen gaan nu haar partner daar verblijft en zij daar ook staat ingeschreven.

Hierdoor kan mijn verzoekster haar essentiële rol als kindblijven vervullen door haar partner regelmatig te kunnen zien en ondersteunen in Spanje.

11.-

Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval ... “

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Bij herhaling waarom de maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet nader uiteengezet. Verzoekster is uiteraard verbouwereerd doordat het inreisverbod dan ook als een totale verrassing kwam. Minstens rustte op de verwerende partij de verplichting, voor zover zij overwoog een inreisverbod op te leggen lastens verzoekster, verzoekende partij hiervan in te lichten en hem te horen of de mogelijkheid te geven om diens specifieke situaties toe te lichten, teneinde na te gaan of er zich überhaupt een inreisverbod opdringt.

In casu blijkt dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor maar liefst de maximale duur van 2 jaar zonder enig onderzoek naar de specifieke omstandigheden, en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en zijn familie.

Dat de stukken in het dossier degelijk aantonen dat er verzoekster een partner heeft in Spanje en dat zij familieleden heeft in Europa.

Met deze specifieke geval wordt helemaal geen rekening gehouden door verwerende partij.

12.-

Iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger met specifieke omstandigheden te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Verzoekster verwijst dan ook naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn wordt opgelegd.

Arrest d.d. 14 september 2017, nr. 239.094 van de Raad van State stelt dat wanneer er niet aan een terugkeerverplichting wordt gehouden dit geen motivering vormt om een maximum termijn van 2 jaar te rechtvaardigen.

Verzoekster verwijst alsook naar de rechtspraak van de RvV, ook naar arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat:

“Juist wanneer de overheid over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, dient zij precieze en concrete feitelijke motieven op te geven op grond waarvan een beslissing wordt genomen (cfr RvS 13 oktober 2008, nr. 187 001).”

De motieven van de bestreden beslissing laten niet toe vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, waarvan hij blijkens het administratief dossier duidelijk op de hoogte was, hoewel artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet hem daartoe verplicht.”

3.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) alsook van de zorgvuldigheids- en materiële motiveringsplicht. In haar tweede middel maakt zij ook nog gewag van een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet alsook van artikel 6 van het EVRM.

Haar tweede middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis”

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving. In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Het recht op een gezinsleven en op eerbied voor het privéleven is fundamenteel.

Het EHRM oordeelde in beide zaken dat er sprake was van uitzonderlijke omstandigheden die een positieve verplichting meebrengen voor de Staat om verblijf toe te staan.

Het klopt uiteraard dat artikel 8 EVRM geen absoluut recht is en dat er een aantal beperkingen zijn zoals bepaald in lid 2 van dezelfde bepaling. De analyse die verweerder in de bestreden beslissing maakt van het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt zich echter tot (de loutere vermelding van) het legaliteits- en het legitimiteitscriterium maar laat hij de proportionaliteitstoets achterwege.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt.

In casu werd door verweerder partij geen belangenafweging verricht. In toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dient verweerder, wanneer hij een inreisverbod neemt, rekening te houden met het gezins- en familieleven van de betrokken onderdaan van een derde land. Dat verzoekster namelijk een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangt met een inreisverbod.

Verweerder stelt onterecht dat verzoekster een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM niet aannemelijk heeft gemaakt nu zij geen bewijzen voorlegt van haar familiaal netwerk. Er kan toch onmogelijk van verzoekster verwacht worden dat zij elke dag rondloopt met de geboorteakte van haar partner of de identiteitsdocumenten in Spanje en bewijzen van haar familieleden die in het Rijk verblijven.

Verweerder partij houdt bovendien geen rekening met het verblijf van verzoekster in België.

14.-

Uit het inreisverbod kan op geen enkele wijze afgeleid worden dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen waartoe hij overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet juncto artikelen 3, 6 en 8 EVRM verplicht is rekening te houden. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet juncto artikelen 3, 6 en 8 EVRM en het motiveringsbeginsel kan worden aangenomen.”

Dat het opleggen van het inreisverbod voor de maximale duur zonder rekening te houden met specifieke omstandigheden die in het administratief dossier aanwezig zijn allesbehalve meer dan proportioneel is.

Omwille van de schendingen van de opgeworpen middelen dient het inreisverbod vernietigd te worden.

Dat dit middel derhalve gegrond is.”

3.3. Gezien hun onderlinge verwevenheid worden het eerste en het tweede middel gezamenlijk behandeld.

3.4. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift immers op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

In zoverre de verzoekende partij zich wenst te beroepen op artikel 6 van het EVRM, merkt de Raad op dat een uiteenzetting van de wijze waarop de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden volledig ontbreekt. Een schending van voornoemde bepaling wordt niet aangetoond.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.5. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Waar de verzoekende partij zich beroept op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wordt opgemerkt dat dit artikel enkel van toepassing is op verwijderingsmaatregelen. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de thans bestreden beslissing, een inreisverbod, in het licht van deze bepaling een uitgebreid onderzoek diende te voeren.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.6. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Ook wat betreft de duur van het inreisverbod van twee jaar wordt gemotiveerd. Er wordt op gewezen dat de verzoekende partij niet in het bezit was van een arbeidskaart of single permit zoals blijkt uit het PV opgemaakt door de politiezone Lanaken/Maasmechelen, dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken, dat gelet op deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, een inreisverbod van twee jaar proportioneel is. Er wordt tevens gemotiveerd dat wel degelijk rekening werd gehouden met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en gesteld dat de verzoekende partij niet aangeeft een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen, dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

Uit voormelde motieven blijkt wel degelijk, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt in haar verzoekschrift, waarom gekozen wordt voor een termijn van twee jaar. Waar de verzoekende partij stelt dat de verwijzing naar het feit dat zij een volwassen persoon is – motief dat geenszins is opgenomen in de bestreden beslissing – en zij geen minderjarige kinderen heeft of bewijzen voorlegt van een medisch probleem, nog niet de duur van het inreisverbod specificeert en dat gezien de redenen van de termijn van twee jaar niet worden omschreven in de bestreden beslissing de motiveringsplicht wordt geschonden, gaat zij voorbij aan de motieven waaruit wel degelijk blijkt waarom een inreisverbod voor de duur van twee jaar wordt opgelegd, met name omdat de verzoekende partij niet in het bezit was van een arbeidskaart of single permit zoals blijkt uit het PV opgemaakt door de politiezone Lanaken/Maasmechelen, dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken, dat gelet op deze elementen, op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, een inreisverbod van twee jaar proportioneel is. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing ook duidelijk dat werd onderzocht of er wat de verzoekende partij betreft omstandigheden spelen die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, doch dat dergelijke omstandigheden niet konden worden vastgesteld. In dit verband wordt duidelijk gemotiveerd dat de verzoekende partij niet aangeeft een

gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen, dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

Gelet op wat voorafgaat kan de verzoekende partij niet gevolgd worden in haar betoog dat niet uiteengezet wordt waarom de 'maximumtermijn' wordt gehanteerd.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij niet op afdoende wijze motiveert waarom een inreisverbod van twee jaar gerechtvaardigd is. De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoekende partij immers toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van twee jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De verzoekende partij maakt door louter gewag te maken van een gebrekkige motivering niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en, wordt niet aangetoond.

3.7. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.8. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
(...)”

3.9. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij geenszins betwist dat haar op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod kon worden opgelegd omdat haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven waarbij haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Echter betoogt zij dat de verwerende partij een inreisverbod oplegt omdat zij illegaal in het Rijk zou verblijven terwijl de verwerende partij maar al te goed weet dat zij een partner heeft in Spanje en bij familieleden verblijft in het Rijk, wat ook blijkt uit het administratief dossier.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat haar een inreisverbod wordt opgelegd omdat zij illegaal in het Rijk verblijft, doch wel omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan.

In zoverre zij zou wensen te betogen dat zij niet illegaal in het Rijk verblijft, daar zij een partner heeft in Spanje en bij familieleden in het Rijk verblijft, wijst de Raad erop dat het loutere feit dat haar partner met Spaanse nationaliteit in Spanje verblijft en de verzoekende partij bij familieleden in het Rijk verblijft, niet *ipso facto* leidt tot de vaststelling dat de verzoekende partij legaal in België verblijft. De verzoekende partij toont geenszins aan zij in Spanje en/of België beschikt over een legaal verblijf. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij, bij het opleggen van een inreisverbod, met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

In dit kader – en waar de verzoekende partij stelt dat zij ingeschreven is in Spanje – wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij gemachtigd of gerechtigd is tot een (tijdelijk) verblijf in Spanje. Zij legt enkele stukken voor, doch deze werden niet vertaald, zodat de Raad niet met zekerheid kan nagaan wat uit deze documenten blijkt. Hoogstens kan blijken dat de verzoekende partij op een bepaald adres werd ingeschreven in Barcelona op 3 juli 2024, doch dit kan op zich niet aantonen dat zij aldaar op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing gemachtigd of gerechtigd is tot een (tijdelijk) verblijf, minstens kan dit aldus uit de documenten die de verzoekende partij voorlegt bij gebrek aan vertaling niet worden afgeleid. Een inschrijving op een bepaald adres in Spanje op enig ogenblik, eventueel op 3 juli 2024, kan op zich niet leiden tot de vaststelling dat de verzoekende partij aldaar op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing gemachtigd of gerechtigd is tot een (tijdelijk) verblijf. Ook uit het loutere feit dat haar vermeende partner legaal verblijf heeft in Spanje/de Spaanse nationaliteit heeft, kan op zich niet blijken dat de verzoekende partij gemachtigd of gerechtigd is tot een (tijdelijk) verblijf in Spanje. Daarnaast stelt de Raad vast dat ook een document wordt voorgelegd waaruit zou kunnen blijken dat de verzoekende partij in functie van haar vermeende partner in Spanje een aanvraag tot verblijf heeft ingediend. Echter is het document niet vergezeld van een voor eensluidende vertaling. Zelfs indien zou blijken dat het om een verblijfsaanvraag gaat in functie van haar Spaanse partner of haar legaal in Spanje verblijvende partner, verklaart de verzoekende partij niet, en kan dit overigens bij gebrek aan vertaling ook niet blijken uit de voorgelegde verblijfsaanvraag, dat zij op basis hiervan toegelaten is tot een (tijdelijk) verblijf in Spanje. Nu de verzoekende partij niet aantoont dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing gemachtigd of gerechtigd is tot een (tijdelijk) verblijf in Spanje, toont zij niet aan dat de verwerende partij, bij het opleggen van het inreisverbod, met een bepaald relevant element ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

In dit licht kan nog gewezen worden op wat hieromtrent wordt gesteld in de nota met opmerkingen van de verwerende partij *“In de mate dat de verzoekende partij wel familieleden zou hebben in Spanje, komt het uiteraard aan de verzoekende partij zelf toe om de geëigende procedures te volgen ten einde haar familieleden in Spanje te kunnen vervoegen. Dienaangaande wijst verweerder op het feit dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk voorziet dat het inreisverbod enkel geldt voor het grondgebied van België, indien de verzoekende partij in het bezit zou zijn (of worden gesteld) van een geldige verblijfstitel voor één van de andere Lidstaten van de Schengenzone.”*

Door enkel te betogen dat een inreisverbod van twee jaar zou betekenen dat zij gedurende deze periode niet naar haar partner kan reizen, beperkt zij zich tot het louter wijzen op de eventuele gevolgen van het inreisverbod – in het geval zij niet over een geldige verblijfstitel in Spanje zou beschikken –, doch maakt zij op deze wijze geenszins aannemelijk dat het inreisverbod werd genomen op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze, noch dat het inreisverbod in strijd is met de toepasselijke wettelijke bepalingen. In zoverre de verzoekende partij wijst op de onmogelijkheid naar haar partner te reizen in het kader van het recht op een gezinsleven, verwijst de Raad naar wat hieromtrent wordt gesteld bij de bespreking van artikel 8 van het EVRM.

In zoverre de verzoekende partij zou wensen te betogen dat er geen elementen zijn die wijzen op een risico voor de openbare orde of veiligheid die het opleggen van een inreisverbod rechtvaardigen, wijst de Raad erop dat voor het opleggen van een inreisverbod van maximum drie jaar een gevaar voor de openbare orde niet vereist is, zoals blijkt uit artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij er nog op wijst dat artikel 74/12, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de verwerende partij zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, verduidelijkt zij vooreerst niet welke humanitaire redenen in haar geval aanwezig zijn waardoor de verwerende partij had dienen af te zien van het opleggen van een

inreisverbod. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing waarom er geen redenen zijn om geen inreisverbod op te leggen, met name omdat de verzoekende partij niet aangeeft een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen, dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt. De verwerende partij heeft in voorliggende zaak de feitelijke situatie van de verzoekende partij uiteengezet en gemotiveerd geen specifieke omstandigheden te ontwaren die haar ertoe zouden kunnen brengen om een inreisverbod met een geldigheidsduur van minder dan twee jaar op te leggen. Deze vermelding laat de verzoekende partij voldoende toe te begrijpen om welke reden de verwerende partij bijgevolg ook geen reden zag om af te zien van het opleggen van een inreisverbod.

3.10. Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat me tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft aldus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en een specifieke motivering hieromtrent dringt zich op (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Zoals de verzoekende partij ook aanvoert, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2014, nrs. 272.898 en 227.900).

3.11. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het inreisverbod geldt voor de duur van twee jaar. De verzoekende partij kan aldus geenszins dienstig aanvoeren dat haar een inreisverbod voor de maximale duur – wat in geval van de toepassing van artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet drie jaar is – wordt opgelegd.

Nopens het opleggen van een termijn van twee jaar stelt de Raad vast dat de verwerende partij duidelijk aangegeven heeft waarom een termijn van twee jaar wordt opgelegd, met name omdat de verzoekende partij niet in het bezit was van een arbeidskaart of single permit zoals blijkt uit het PV opgemaakt door de politiezone Lanaken/Maasmechelen, dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken, dat gelet op deze elementen, op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, een inreisverbod van twee jaar proportioneel is. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing ook duidelijk dat werd onderzocht of er wat de verzoekende partij betreft omstandigheden spelen die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, doch dat dergelijke omstandigheden niet konden worden vastgesteld. In dit verband wordt duidelijk gemotiveerd dat de verzoekende partij niet aangeeft een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen en dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

Gelet op deze motieven van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat niet wordt uiteengezet waarom deze termijn (van twee jaar) wordt gehanteerd.

Waar de verzoekende partij betoogt dat er geen elementen zijn die wijzen op een risico voor de openbare orde of veiligheid die een inreisverbod voor de duur van twee jaar rechtvaardigen, dat zij zich steeds gehouden heeft aan de wetten en regels van de landen waar zij heeft verbleven en zij dan ook op geen enkele manier heeft bijgedragen aan enige verstoring van de openbare orde, dat zij altijd heeft meegewerkt met de autoriteiten, wijst de Raad er vooreerst op dat haar in de bestreden beslissing niet wordt tegengeworpen een gevaar voor de openbare orde of veiligheid te zijn. Voorts maakt de verzoekende partij door louter te wijzen op het feit dat er geen elementen van openbare orde of veiligheid zijn, geenszins aannemelijk dat een inreisverbod voor twee jaar disproportioneel is. Immers doet het loutere feit dat zij geen gevaar zou vormen voor de openbare orde of veiligheid geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing op grond waarvan de verwerende partij heeft besloten tot een inreisverbod van twee jaar. De verzoekende partij toont geenszins aan waarom deze omstandigheid op zich zou moeten leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor minder dan twee jaar.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij geenszins rekening houdt met de stukken in het administratief dossier als zijnde geen bewijs om dan een inreisverbod voor de maximale duur die de wet voorziet op te leggen, kennelijk onredelijk is, herhaalt de Raad vooreerst dat *in casu* niet blijkt dat een inreisverbod met de maximale duur die de wet voorziet wordt opgelegd aan de verzoekende partij. Voorts verduidelijkt de verzoekende partij niet met welke stukken uit het administratief dossier de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. In zoverre zij zou wensen te wijzen op stukken omtrent de aanwezigheid van familieleden in Europa, kan de Raad verwijzen naar wat hieromtrent wordt gesteld bij de bespreking van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij betoogt dat er geen rechtvaardig evenwicht is tussen het algemeen belang en het belang van het individu, meer nog, dat de motivering van het inreisverbod des te belangrijker is daar het voor de hele Schengenzone geldt, dat indien er de komende jaren in één van de landen van voormelde zone voor haar de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, dit allemaal belemmerd zou kunnen worden door het inreisverbod van twee jaar dat door de verwerende partij ten onrechte wordt opgelegd, doch toont hiermee geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Waar zij stelt dat zij naar Spanje zou kunnen gaan naar haar partner die daar verblijft en zij daar ook ingeschreven staat, dat zij hierdoor haar essentiële rol als 'kind' kan blijven vervullen door haar partner regelmatig te kunnen zien en ondersteunen in Spanje, verwijst de Raad naar wat hieromtrent wordt gesteld bij de hierop volgende bespreking van artikel 8 van het EVRM.

3.12. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."* RvV 324 898 - Pagina 16

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarop zij zich beroept.

Betreffende de vermeende partner van de verzoekende partij, wijst de Raad erop dat het EHRM oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet

determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

De verzoekende partij die enkel gewag maakt van een verblijf in Spanje van haar partner – waarbij niet betwist wordt dat deze persoon in Spanje verblijft, noch dat hij de Spaanse nationaliteit heeft, zodat haar betoog dat de verwerende partij niet kan verwachten dat zij elke dag rondloopt met de geboorteakte van haar partner en de identiteitsdocumenten in Spanje niet dienstig is – en van een 'inschrijving' van haar in Spanje, maakt geenszins aannemelijk, nog minder toont zij aan, dat er sprake is van voldoende hechte feitelijke banden en van een relatie die een voldoende standvastigheid heeft. Een eventuele loutere samenwoning in Spanje toont nog niet aan dat er *in casu* sprake is van hechte en effectief beleefde banden tussen de verzoekende partij en haar vermeende partner. Het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar partner in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij betoogt nog dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij familieleden heeft in Europa alsook dat zij familieleden heeft die in het Rijk verblijven, waarbij zij verblijft en dat de verwerende partij niet kan verwachten dat zij elke dag rondloopt met de bewijzen van haar familieleden die in het Rijk verblijven, doch licht geenszins verder toe welke familieleden dit zouden betreffen, zodat zij niet aantoonbaar dat er sprake is van familieleden op het Belgische grondgebied waarmee zij een beschermingswaardig familieleven onderhoudt.

Nu het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar partner in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt, diende en dient hierover niet gemotiveerd te worden noch te worden overgegaan tot een belangenafweging.

Het betoog dat een inreisverbod zou betekenen dat zij gedurende twee jaar niet naar haar partner kan reizen, dat het inreisverbod haar belet bij haar partner te zijn, dat een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu ver te zoeken is, meer nog, dat het inreisverbod voor de hele Schengenzone geldt, dat indien er de komende jaren in één van de landen van voormelde zone voor haar de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en zij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, dit allemaal belemmerd zou kunnen worden door het inreisverbod van twee jaar, dat zij naar Spanje zou kunnen gaan naar haar partner die daar verblijft en zij daar ook ingeschreven staat, dat zij hierdoor haar essentiële rol 'als kind' kan blijven vervullen door haar partner regelmatig te kunnen zien en ondersteunen in Spanje, alsook het betoog dat geen onderzoek gebeurde naar en geen motivering werd voorzien betreffende de specifieke omstandigheden van haar en haar familieleden, zijn dan ook niet dienstig.

Bovendien toont de verzoekende partij ook niet aan dat, voor zover zij zich al zou kunnen beroepen op een beschermingswaardig gezinsleven met haar partner, het ingeroepen gezinsleven, dat niet plaatsvindt in België, niet evenzeer op normale en effectieve wijze kan worden verdergezet in Colombia. De verzoekende partij betoogt dat zij 'ingeschreven is in Spanje' doch toont niet aan dat zij in Spanje of in een andere lidstaat van de Europese Unie reeds werd toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden, zodat zij er zich van bewust diende te zijn dat haar verdere verblijf op het grondgebied van deze lidstaten precair was.

In zoverre de verzoekende partij met haar betoog dat de verwerende partij geen rekening houdt met haar verblijf in België, zou wensen te wijzen op het bestaan van een privéleven, stelt dat Raad vast dat de verzoekende partij geenszins het bestaan van een beschermingswaardig privéleven aannemelijk maakt, niet in België en ook niet in Spanje. Zij legt geen concrete elementen voor waaruit een beschermingswaardig privéleven in België of Spanje zou kunnen blijken. Met het louter wijzen op een (illegaal) verblijf in België toont de verzoekende partij geenszins een beschermingswaardig privéleven aan.

De verzoekende partij toont geen beschermingswaardig privéleven aan zodat niet blijkt dat de verwerende partij hiermee ten onrechte geen rekening heeft gehouden of hierover ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.13. Waar de verzoekende partij nog betoogt dat uit het bestreden inreisverbod op geen enkele wijze kan worden afgeleid dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de elementen waarmee hij overeenkomstig artikel 3 van het EVRM verplicht is rekening te houden, stelt de Raad vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing uitdrukkelijk blijkt dat de verwerende partij artikel 3 van het EVRM in ogenschouw heeft genomen en heeft geoordeeld dat de verzoekende partij verklaarde geen medische problemen te hebben en een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt. De verzoekende partij verduidelijkt niet waarom deze motivering niet correct of niet afdoende zou zijn. Zij toont niet aan dat er bepaalde relevante elementen zijn in het licht van artikel 3 van het EVRM waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.14. Waar de verzoekende partij nog betoogt dat zij uiteraard verbouwereerd is daar het inreisverbod als een totale verrassing kwam, dat op de verwerende partij de verplichting rustte, voor zover zij overwoog een inreisverbod op te leggen, haar hiervan in te lichten en haar te horen of de mogelijkheid te geven om haar specifieke situatie toe te lichten, teneinde na te gaan of er zich überhaupt een inreisverbod opdringt, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij niet verduidelijkt op grond van welke wettelijke bepaling de verwerende partij gehouden zou zijn geweest de verzoekende partij in te lichten van haar voornemen om een inreisverbod te nemen. Voorts dient vastgesteld te worden dat ook indien de verzoekende partij in kennis was gesteld geweest van het voornemen een inreisverbod te nemen, de verzoekende partij met haar betoog niet aantoonde, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat, dat zij relevante elementen had kunnen aanbrengen die van invloed hadden kunnen zijn op het al dan niet nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij toont in de gestelde omstandigheden dus niet aan dat het gevoerde onderzoek naar haar situatie niet grondig of zorgvuldig genoeg werd gevoerd en dat, mocht dat wel het geval zijn geweest, dit het besluitvormingsproces in een andere richting had kunnen sturen.

3.15. De verzoekende partij maakt, gelet op wat voorafgaat, niet aannemelijk dat een inreisverbod werd opgelegd zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het administratief dossier, minstens verduidelijkt zij niet met welke relevante omstandigheden bij het opleggen van het inreisverbod of het bepalen van de duur ervan de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat het inreisverbod disproportioneel is.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.16. De middelen zijn, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig februari tweeduizend vijftientig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER